

1991.

Ez az év az „igazságtól” volt hangos és aki csak tehette, „kommunistázott” a másokra mutatva. A „lex Zétényi”-t, az „igazságtételi törvényt” elfogadta a parlament, de a Jurta Színházban oly megnyerőn szereplő Sólyom László-vezette alkotmánybíróság megsemmisítette. (A törvény célja az lett volna, hogy akire rábizonyítható politikailag pártfogolt köztörvényes emberiség vagy emberiség elleni bűntett, az feleljen érte, és szoruljon vissza az ideológiai zavarosban halászás meg a politikai zsarolás.)

PROFÁN

Csak aludnék
mint aki futtában
a szívét ejtette ki.

A költők érzésbankárok
és én tönkrement bankár vagyok.

Aki önbírálata siralomházában
évtizedeket élt
az mind közelébb engedte magához
az Ítélet Napját
és a végrehajtó erőt.

Nem vagyok egyetlen
aki átesett halálán
mert jól tudta nem a költészet győz.
De legtöbbet a nyertes veszíthet
mert semmi oka a harcra
övé már csak a gyáva kegyelemdöfés.

Rettentő nyúge a holtnak
hogy újra lelkesednie kell
és másra tápászkodni mint amiért megholt.
S dalolni hogy „meghalt a cselszövő”
aki réműletre öntestében bujkál
és úgy lopózik át léte minden percén
mintha vasúti átjáró lenne
ahol az örökké rossz fénySOROMPÓ
örökké pirosat mutat

amikor sem e pillanatban
de örökké sem jön a vonat.

A csejt csupa csavarásból szövik
és hiábák pestise a cselszövő nyakán.
Orvos legyen ki megállítja
a soha-megérkezés vonatát!

Ám az igazságon most és mindörökké
csak röhögni illik
mint a világ kitárt sliccén.

1991.